

ningas naerdes ütles: „Wist sa armastad sedda mees?“

Palla käis mo ihhust läbbi, jalla warwust sadik, agga süiski olli mul julgus, et ma ütlesin: „Jah armolinne kunningas, temma peästis mind kahhe aasta eest hirmsa hundi käest.“

„Mis temp se on!“ ütles kunningas, sinna olled jo surest moisnikko soust, ja woiksid keigewähhemalt leitlandi sada“? — Siis astus kunninga proua kunninga ette, paitas ja sillitas tedda — sest sel päwal olli ta wägga hea tuio sees — ja pallus ülle heldeste, et kunningas mind waest tüttarlapsokest ni kaua ei piddand waewama, räkis ka, et minna temmole keik omma süddame peält ollen üllesrâkinud, et ma muud teist meest ei tahte ialgi, kui ma sedda krenadiri soldatit ei piddand sama. Mõtlet ka, mo armas kunningas, ütles abbikasa weel, mõtlet, kui armoga ta meie weikest Minit haigusse aial tulgutas ja ta eest hoolt kandis. —

„Noh, küllab saab nähha, peälif kidab sed-

da meest, ütles kunningas — Agga ühte liht kirriko õppetajale ta ommeti ei woi minna. — Noh, küllab saab nähha, ma tahhan sedda meest isse prowida. Agga — mis süis saab, kui ta sind ei tahha wotta?“

Selle peäle ei teadnud ma keddagi wastada, muud kui löin silmad mahha. Siis tulli kunninga proua mulle appi ja ütles: „Küllab mo armas kunningas sedda jubba moistab seada, et keik lähhab.“

„Jah mammike, sedda ütled kül sinna,“ ütles kunningas omma abbikasale; „agga — noh, küllab same nähha; egga se mees ommeti hul polle.“ Sedda ütles kunningas, ja läks mõttede sees teise tuppa. —

So, nüüd on minno jut rägitud,“ ütles noor naesterahwas, hakkas mehhe kaela ümber, andis tale suud, — nüüd râgi sinna edasi:“

Mees hakkas jälle peäle, ja ütles:

Minna arwasin, et ma üsna unnustusse pähha ollin jänud, sest keigel sel päwal ei